

Két előadás a Meteorit fesztivál programjából A Meteorit Nemzetközi Művészeti Fesztivál versenyprogramjában több előadást láthatott már a közönség. Két előadás a Meteorit fesztivál programjából A Meteorit Nemzetközi Művészeti Fesztivál versenyprogramjában több előadást láthatott már a közönség. Az alábbiakban két produkciót szeretnék felidézni. Szalay Kriszta az És a nyolcadik napon című drámával érkezett. A nyitóképben meggyötört, harmincas nő ül a színpadon. Kendőzetlenül beszél életéről. Egy futó kaland gyümölcseként Down-kóros gyereknek adott életet. A zaklatott, monológokkal megszakított előadás anyja és gyermeke, Titi kapcsolatáról, a mások segítségére szoruló emberekhez való viszonyulásról szól. Titi (Kiss Botond) csak néha tűnik fel a színen, érzékeltetve a gyámoltalanságot és az iszonyatos szeretetét. Az anyja egyszer türelmes, gondoskodó, máskor tomboló, erőszakos. Saját anyja szeretetért viaskodik, miközben megpróbálja az életre nevelni gyermekét. „Jól megnézték? A következő állomáson leszállunk!” – mondja a közönség felé fordulva. Szalay Kriszta remekül elegyíti a figurában a gyöttrődő, elkeseredett édesanyját, az önbizalommal teli aszszonyt és a férfi után sóvárgó nőt. A darab végén érzelem nélkül, szárazon számol be Titi haláláról: „A down-os szülők között járja egy mondás, mely szerint Isten hat nap alatt megteremtette a világot, a hetedik nap megpihent, a nyolcadik napon pedig megteremtette a down-osokat, hogy szeretetet hozzanak a Földre.” Szalay Kriszta saját élményei és más Down-kóros gyermekek szüleivel való beszélgetések alapján írta meg a darabot. A rendezés Cserna Antal munkája. A Vakrepülés Társaság Donáti István Az éjszaka tapintása című darabjával jött Gútára. Egy olyan előadással, amelyben senki nem lát semmit. Sem a színészek, sem a közönség. A rendhagyó előadás azoknak a látóknak szól, akik szeretnének többet megtudni a vakok különleges világáról. Arról a világról, amelynek csak „hangja, illata, édessége és íze van”. A közönség csupán a hallás és a szaglás segítségével követheti nyomon a cselekményt. A darab elején erre figyelmeztetik is a nézőket, hogy akit ez zavar, elhagyhassa a helyiséget. Sallai Zoltán rendező szerint erre azért van szükség, mert egyes embereknél a látás adta biztonságából való kizökkenés kiszámíthatatlan reakciókat válthat ki. A hat vak szereplő magabiztosan és nyílt szívvel van jelen az előadásban, és mindenbe bevonja a közönséget. A társas utazás alatt a résztvevők a mélység felé tartanak, s csak miután azt elérték, juthatnak ismét a fény világába, amit a darab végén Ági, Szilvi, Kriszta, Tünde, Leona és Csaba gyertyagyújtással és közös énekléssel érzékeltet. Előadásukkal demisztifikálni szeretnék a fogyatékkal élők világát. BORKA ROLAND